

שיעור בנימוסין

סיפר ס. מקייב
צייר ג. ואלק

אחר כך יצאנו לרחוב ואמא אמרה
"התנהגת שלא בנימוס. ילדים
מחונכים צריכים תמיד לומר ראשונים
"שלום" למבוגרים. תזכור?"
ואני זכרתי זאת היטב.

אחר כך ראיתי מכרה של אמא,
הדודה נלי. היא הייתה מהצד השני
של הכביש ובדיוק אז רצתה להיכנס
לאוטובוס, אבל אני ידעתי שצריך
לברך ראשון וקראתי

בכל כוחי:

"שלום, דודה נלי!"

היא שמעה

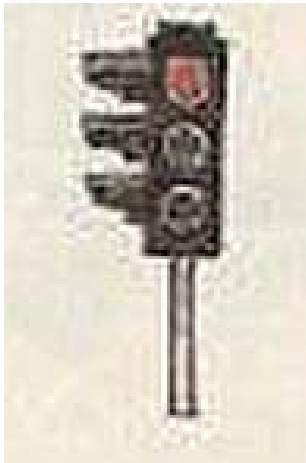
והסתובבה.

והאוטובוס נסע.

דודה נלי נשארה

וחיכתה לנו. ואנחנו

לא יכולנו לגשת

יום אחד כשירדנו עם אמא במדרגות
פגשנו את הגברת הזקנה איוונובה
מהקומה הרביעית. היא חיה לבדה
וחולה לעתים קרובות.

אמא ברכה אותה והתחילה לשוחח
עם השכנה; איך הבריאות, האם היא
הולכת לחנות או לבית המרקחת..

נעים היה לי לדעת שאמא כל כך

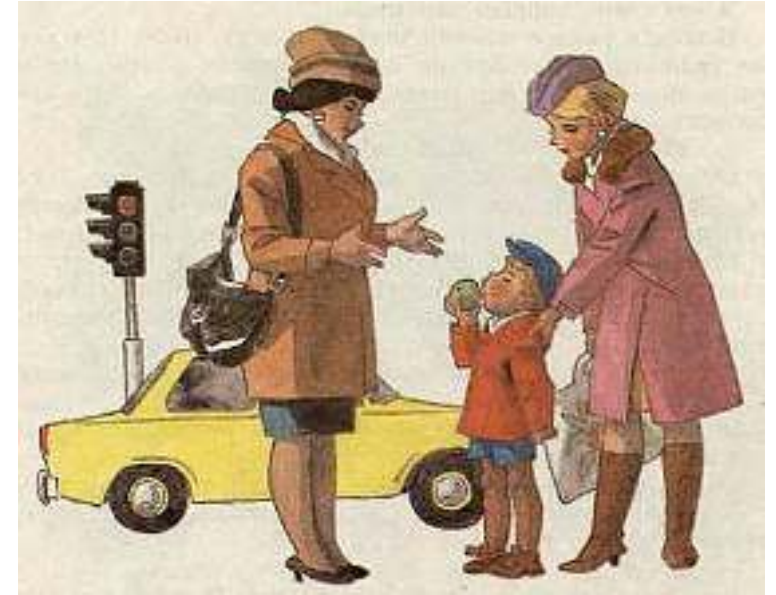
דואגת. אמנם אנחנו כבר איחרנו -

אני לגן הילדים והיא לעבודה, אבל

אמא שוחחה הרבה זמן עם הסבתא

הזרה הזו ורצתה לעזור לה.

אליה כי ברמזור היה אור אדום.
בסוף עברנו את הכביש. אמא משום
מה התחילה להתנצל בשמי. אבל

דודה נלי רק צחקה ואמרה:
"זה יפה שאיגורקה כל כך מחונך."
היא הוציאה תפוח עץ מהתיק שלה
ונתנה לי אותו. לקחתי את התפוח
ונגסתי נגיסה גדולה. ואמא נגעה בי

בקלות. חשבתי שהגיע זמן ללכת
והלכתי. אבל אמא עצרה אותי.
"איגור, מה צריך להגיד?"
אמא החמירה פנים ואני ידעתי שאם
היא קוראת לי איגור, אז משהו לא
בסדר.
"מה צריך להגיד?" אמא חזרה על
דבריה.
לא ידעתי מה. אכלתי ואכלתי את
התפוח. וכשביד שלי נשארה רק
הליבה אמרתי:
"תני לי עוד תפוח!"
זה היה כבר מזמן. הייתי עוד בקבוצה
של הצעירים ביותר בגן. אבל עכשיו
אני כבר בקבוצת הגדולים ומכיר את
כל מילות הנימוס, מתי צריך לומר
"שלום", מתי "תודה".
וכשנפרדים אני אומר "להתראות."